

З плаского даху кухні Патч вдивлявся крізь щільні ряди дубів і білих сосон у темний силует гір Сент-Франсіс, що тиснули своєю тінню на маленьке містечко Монта-Клер, незалежно від пори року. У тринадцять років він беззастережно вірив, що по той бік від плато Озарк є золото. Що десь там на нього чекає яскравіший світ.

Хоча пізніше того самого ранку, помираючи посеред лісу, він згадуватиме цей застиглий момент, хапаючись за нього, доки потьмяніють усі кольори, бо знатиме, що той ранок просто не міг бути таким прекрасним. У його житті ніколи не було нічого прекрасного.

Він заліз назад до своєї спальні, натягнув трикутний капелюх і жилет, заправив темно-сині штани в шкарпетки й розправив тканину біля колін так, щоб вони скидалися на кюлоти. За пояс устромив невеличкий кинджал — не з найкращого сплаву, зате зброярем був досить вправним.

Згодом, того самого дня, копи порпатимуться в хитросплетіннях його життя й дізнаються, що він захоплювався піратами, бо народився лише з одним оком, що його мати активно пропагувала романтику шаблі й пов'язки на око, бо часто для таких дітей, як він, вигаданим світом притлумлювали надто сувору реальність.

У його кімнаті поліція знайде чорний прапор, пришпилений, аби приховати дірку в гіпсокартоні,

а ще — шафу без дверцят, поламаний вентилятор і робочий «Стіплтон», антикварну скриню зі скарбами, знайдену матір'ю на барахолці в Сент-Луїсі, бу-тафорські кіношні дублони й репліку однозарядного кременевого пістоля. Вони спакують клубок петард, «Плейбой» за червень 1965 року, наче то якісь важливі докази.

А тоді побачать пов'язки на око.

Уважно переглянувши кожну з них, він обрав фіолетову зі срібною зіркою. Його мати сама їх пошила, і деякі муляли, але ця була гладенька, мов атлас. Усього їх було вісімнадцять, і лише одна — із черепом і кістками. Мабуть, одягне її на власне весілля, вирішив він, — якщо взагалі колись наважиться заговорити з Місті Меєр.

Він зняв капелюха. Його волосся влітку ставало майже білим, а взимку — піщаним, і попри спроби його розчесати, біля маківки вперто стирчав неслухняний віхтик, немов антена.

На кухні сиділа його матір. Після нічної зміни її шкіра була вкрай змарнілою.

— Ти що, сигнали ловиш тією штукою? — спитала вона й спробувала пригладити його волосся долонею. — Дай-но візьму рослину олійку.

Він відскочив, а вона засміялася. Патч любив мамин сміх.

Минулого вікенду вона возила його із собою до Бренсона на співбесіду щодо роботи. Айві Маколей безперервно ганялася за примарними можливостями, немовби змиритися зі своїм місцем у житті видавалося їй найбільшим гріхом. У такі дні він заливав у «ферлейн» рівно стільки бензину, скільки треба було на поїздку, а вона заповнювала салон автівки хвилюванням. Із зачіскою у стилі Фонди вона стискала його руку й запевняла, що цього разу все складеться. Закінчення

кожної такої співбесіди він чекав на самоті в незнайомих містах.

Вона готувала яечню, а він замислився над тим, як важко бути батьками і чи всіх дітей із бідних родин час від часу сприймають як тягар, попри те що вони ні в чому не винні.

— Сьогодні буде найкращий день у моєму житті, — заявив він.

Він часто це казав.

Бо ж ніколи й гадки не мав, що чекало попереду.

2

Він почув листоношу й побіг до дверей — на випадок, якщо це ще один лист зі школи, — але вона його випередила, взяла конверт, заплющила очі й поцілувала його.

— На ньому поштовий штампель Сент-Луїса.

Місяць тому вона проходила співбесіду в ботанічному саду, поки Патч усміхався повним родинам у затінку Тауер Гроув Хаусу.

Він затамував подих, аж доки її плечі не опустилися.

Їхній орендований будинок у Монта-Клері був тимчасовим лише на папері — він уже пустив коріння, яке обплутувало материні щиколотки, хай би як завзято вона намагалася розрубати його своїми промовами про жіночу незалежність або голосно вмикала пісні Ділана, нагадуючи собі, що часи змінюються.

— Кожна відмова — це теж досвід, — сказав він і зіжмакав листа. Його погляд ковзнув по порожніх полицях у холодильнику. — Свого часу Чорний Барт Робертс захопив майже п'ятсот кораблів. Але розпочав він із того, що сам потрапив у полон. Його вважали легендарним штурманом, тож коли викрадачі роз-

дивилися його талант, то залишили йому життя, а згодом обрали собі за капітана.

Іноді вона дивилася на сина так, ніби він уособлював сукупність усіх її невдач. Щоночі він тягав іржаві гантелі, доки худенькі руки не починали палати, поступово стираючи дитинство на порох.

Вона помітила синець поряд із його вилицею, знімаючи із сина жилет і поправляючи штани, і лизнула долоню, пригладжуючи йому волосся.

— Бійки, Джозефе. Не забувай — крім тебе, у мене нікого немає. — Матір потягнулася до його пов'язки на оці, але він стиснув її зап'ясток, і вона поступилася.

— Тоді тобі не позаздриш, — мовив він і всміхнувся.

Іноді він діставав альбом з-під її ліжка й вивчав мапу злетів і падінь її життя.

— Тобі треба поснідати, — дорікнула вона, коли він відсунув тарілку в її бік.

— Нас годують у школі, якщо забуваємо поїсти, — збрехав він без тіні вагання.

— Нервуєш? Мій маленький пірат! Відтепер жодних неприємностей. Ніяких крадіжок і бійок. Нова школа — новий початок. Домовилися?

— Покажи мені пірата, який ніколи не потрапляв у неприємності.

— Я серйозно, Джозефе. Мені не потрібні претензії від школи. Та жінка, яка приходила, дивилася на мене так, ніби я не можу про тебе подбати. — Айві обхопила його обличчя долонями. — Пообіцяй мені.

Він міг би розповісти їй, що ніколи не починав першим.

— Більше жодних неприємностей.

— Ти підеш разом із Сейнт?

Він кивнув.

Пізніше Айві переповість усе це першому поліцейському, який прибуде на виклик, а потім шефу Ніксу.

Скаже їм, що не бачила нікого підозрілого. Не помітила темного фургона. Та й узагалі нічого, що виходило б за межі спокійної буденності Роузвуд-авеню.

А згодом, коли все стане гірше, вона замислиться над тим, як багато всього прогавила в житті свого сина.

3

По той бік вулиці містер Робертс штовхав новеньку газонкосарку. Щовесни Робертси підфарбовували свій будинок: білі дерев'яні стіни, темно-синій фронтон. Того вечора, замість дивитися «Гаваї 5.0», Робертси сидітимуть на ґанку й спостерігатимуть, як копи нишпорять будинком Маколейв. Місис Робертс налле їм на два пальці бурбону, аби заспокоїти нерви, а містер Робертс зауважить, що це було «лише питанням часу, коли з тим хлопчиськом станеться щось погане».

Зелена трава. Відполіровані седани. Обвислі, нерухомі прапори. Їхній будинок був високим і, можливо, колись здавався розкішним, але десятиліття занедбаності стерли його блиск. Єдиний орендований будинок на вулиці. Патч виривав бур'яни на подвір'ї, вичищав водостоки від листя й прибивав назад зірваний із даху шифер після кожного буревію — ніби не розумів, що облаштовує майбутнє для когось іншого. Працюючи, він насвистував і кивав сусідам, які проходили повз. І всміхався. Завжди.

Наступного ранку копи підуть тією самою вулицею, стукатимуть у двері й ставитимуть запитання, намагаючись скласти до купи події, що залишать темний слід у їхньому місті на довгі роки.

До маленького поліцейського відділку з'їдуться телевізійні фургони, тиснучи на шефа Нікса. Той

стоятиме перед спалахами камер і, затинаючись, виголошуватиме погано підготовлену заяву. Того дня Патч витіснить Лінетт Фромм і її спробу замаха на Джеральда Форда з першої шпальти газети «Сент-Луїс Пост-Діспатч».

Він знайшов довгу палицю й рубонув нею повітря, потім перетворив її на рушницю і відкрив вогонь по ворожій армادі.

— Заряджай гармату, морська відьмо, — наказав удові Андерсон, яка саме проходила повз. Вона не послухалася.

Унизу на Мейн-стріт він шукав Сейнт — дівчину у синьому комбінезоні з дірками на обох колінах, із косою, яку вона щодня заплітала, бо стверджувала, що так волосся не лізе в очі, коли вона видряпується на яблуню Моррісонів і скидає на землю найкращі плоди.

Він почекав ще п'ять хвилин, а потім копнув ногою бляшанку, запустивши її в політ далі по Мейн-стріт. Наслідуючи ковбойський тон Керта Гауді, він урочисто прокоментував:

— Патч Маколей — перший одноокий хлопець, який забив із сімдесяти ярдів!

Перед закускою «Лейсі» стояв вишнево-червоний «тандерберд». До нього ліниво прихилилися Чак Бредлі та його старші брати.

— Вікінги... — прошепотів Патч ледь чуто.

Він хотів був повернути назад, проте Чак помітив його й штурхнув двох інших.

Згодом поліцейським знадобиться два дні, аби дістатися до Чака та його братів, але лише пів години для підтвердження їхніх алібі.

Патч метнувся у провулок за крамницями.

Почувши кроки, він швидко розвернувся, побачив цю трійцю й відступив назад, опинившись у глухому куті.

— Тікати нікуди! — проголосив Чак.

Він був високим, старшим і доволі привабливим. Його брати — схожі один на одного, як дві краплі води. Чак зустрічався з Місті Меєр, визнаною красунею, у яку Патч був по вуха закоханий ще з дитячого садка.

Вони потроху насувалися. Патч відступав усе далі, доки не наштотхнувся на холодну цегляну стіну — і саме тоді відчув, як щось уперлося йому в спину.

Він вихопив з-за пояса кинджал і міцно стиснув руків'я.

— Ти однаково не пустиш його в хід, — кинув Чак, але в голосі його прозвучала непевність.

Патч витріщився на лезо, його коліна тремтіли.

— Листопад 1718 року. Роберт Мейнард нарешті спіймав легендарного Едварда Тіча, відомого як Чорна Борода.

Чак зиркнув на братів. Один із них реготнув.

— Мейнард двадцять разів ударив його ножом, точно таким, як оцей. А потім схопив за волосся й одним махом відтяв голову.

— Ти не пірат. Ти одноокий виродок.

— Мейнард повісив голову Чорної Бороди на бушприт свого корабля, щоб інші знали — з ним краще не зв'язуватися.

Він виставив кинджал уперед.

А потім рушив на них. Серце важко забилося, коли вони трохи відступили. Зробив ще кілька кроків — і кинувся навтьоки.

Йому навздогін полетіли погрози.

Та він не спинявся, доки не відірвався від переслідувачів.